

Arrest

nr. 213 010 van 27 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 6 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 januari 2017 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 oktober 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene in.

1.2. Op 24 januari 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VESTIGING EN TOT HET BEKOMEN VAN DE STATUS VAN LANGDURIG INGEZETENE

Gelet op artikel 15 en artikel 15 BIS van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene ingediend op 13.10.2016

*door A. H., K.
geboren te Addis Abeba op 23.06.1992
van Ethiopië nationaliteit,*

is verworpen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

- *Met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot vestiging:*

- aanvraag voorbarig:

Op het moment van de aanvraag van de aanvraag machtiging tot vestiging, is mevrouw slechts in het bezit van een elektronische A kaart (tijdelijk verblijf) ofwel een verblijfstitel met tijdslimiet

- *Met betrekking tot de aanvraag om het bekomen van het statuut van langdurig ingezetene :*

Mevrouw kan voorafgaand aan de indiening van de aanvraag geen vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf in België aantonen zoals bepaald in artikel 15 bis, §1 en §2 van de wet van 15.12.1980. Het oorspronkelijke tijdelijke verblijf van betrokkene in het kader van haar studies in België met A kaart verstreek op 31.10.2012. Daarna is er een onderbreking in haar legaal verblijf. Zij werd pas op 04.01.2013 in het bezit gesteld van een voorlopig attest van immatriculatie (nadat haar aanvraag om medische redenen ontvankelijkheid werd verklaard op 14.12.2012). Aansluitend kreeg zij op 09.10.2013 een A kaart op basis van medische redenen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 15bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“La requérante prend un moyen unique tiré de :

- *la violation des 15 bis et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, toute décision administrative doit être fondée sur des motifs de droit et de fait qui la précèdent, la provoquent et la justifient ;*
- *la violation du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*

En ce que,

La décision querellée constitue le rejet de deux demandes distinctes, l'une portant sur l'établissement, l'autre sur l'acquisition du statut de résident de longue durée ;

Relativement à la demande d'acquisition du statut de résident de longue durée, la partie adverse considère que la requérante ne réunit pas la condition prévue à l'article 15bis, §1er, al.1er de la loi de « justifie(r) d'un séjour légal et ininterrompu dans le Royaume au cours des cinq ans qui précèdent immédiatement la demande (...) » ; elle estime en effet que le séjour de la requérante a été interrompu, l'intéressée ayant été autorisée au séjour en qualité d'étudiante jusqu'au 31.10.2012 et, suite à l'introduction de sa demande de séjour sur la base de l'article 9ter, ayant été mise en possession d'une attestation d'immatriculation en date du 04.01.2013 puis d'une carte A en date du 09.10.2013 ;

Alors que,

Première branche

Par une décision du 19.09.2013, la partie adverse a jugé fondée la demande de séjour introduite par la requérante sur la base de l'article 9ter de la loi ; à cette décision s'attache un caractère déclaratif de sorte que ses effets rétroagissent à la date d'introduction de la demande de séjour, soit en l'espèce celle du 27.09.2012 ;

L'article 13 de la loi du 15.12.1980 prévoit d'ailleurs que « l'autorisation de séjour donnée pour une durée limitée sur la base de l'article 9ter devient illimitée à l'expiration de la période de cinq ans suivant la demande d'autorisation. » ;

Il en découle que le séjour de la requérante n'a, contrairement à ce qui est allégué dans la décision entreprise, pas connu d'interruption de sorte qu'en jugeant du contraire et en fondant la décision entreprise sur ce constat inexact, la partie adverse n'a pas valablement motivé sa décision ;

Deuxième branche (développée à titre subsidiaire à la première)

Si Votre Conseil devait estimer que le séjour de la requérante a bien été interrompu, encore devrait-il constater que pareille interruption n'est pas susceptible de fonder le constat selon lequel la requérante ne réunirait pas la condition prévue à l'article 15bis, §1er, al.1er de la loi de « justifie(r) d'un séjour légal et ininterrompu dans le Royaume au cours des cinq ans qui précèdent immédiatement la demande (...) » ;

L'article 15bis, §4 de la loi du 15.12.1980 expose en effet que « Le délai de cinq ans visé au § 1er n'est pas interrompu par des absences inférieures à six mois consécutifs et qui ne dépassent pas au total une durée de dix mois sur le délai total de cinq ans. » ;

Or, en l'espèce, si interruption il y a eu (quod non), celle-ci n'a en toute hypothèse couru que du 31.10.2012 (date à laquelle a expiré le titre de séjour dont la requérante étant porteuse en tant qu'étudiante) au 04.01.2013, (date à laquelle elle a été mise en possession d'une attestation d'immatriculation suite à la décision de recevabilité de sa demande de séjour introduite sur la base de l'article 9ter), soit durant un peu plus de deux mois ;

Car il n'est en effet pas contestable que le séjour de la requérante sous couvert d'une autorisation d'immatriculation délivrée dans ce cadre est un séjour légal¹, qui n'a pas été exclu du calcul de la période de cinq ans par le §2 de l'article 15bis de la loi du 15.12.1980 ;

Cette disposition prévoit en effet que « Pour le calcul du séjour de cinq ans visé au § 1er, alinéa 1er, il n'est pas tenu compte de la ou des périodes visées au § 1er, alinéa 2, 5° et 6°. » ;

Le §1er, al. 2, 5° vise la situation de l'étranger qui « séjourne dans le Royaume exclusivement pour des motifs à caractère temporaire » ; l'article 3.2 e) de la Directive 2003/109/ CE cite, à titre d'exemple, l'étranger qui séjourne « en tant que personnes au pair ou travailleurs saisonniers, ou en tant que travailleurs salariés détachés par un prestataire de services afin de fournir des services transfrontaliers, ou en tant que prestataires de services transfrontaliers » ; telle n'est pas la situation de l'étranger qui, à

l'instar de la requérante, séjournait sous couvert d'une autorisation d'immatriculation délivrée suite à la décision de recevabilité d'une demande de séjour introduit sur la base de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980 ;

Quant à la situation visée au 6° du §1er, al.2 de l'article 15bis de la loi, elle ne recouvre pas non plus celle de la requérante puisqu'elle vise l'étranger qui « a un statut juridique régi par les dispositions de la Convention de Vienne du 18 avril 1961 sur les relations diplomatiques, de la Convention de Vienne du 24 avril 1963 sur les relations consulaires, de la Convention de New York du 8 décembre 1969 sur les missions spéciales ou de la Convention de Vienne du 14 mars 1975 sur la représentation des Etats dans leurs relations avec les organisations internationales de caractère universel. » ;

L'interruption constatée dans le séjour légal de la requérante étant inférieure à six mois, le délai de cinq ans visé au §1er de l'article 15bis de la loi du 15.12.1980 doit être considéré comme n'ayant pas été interrompu, suivant le prescrit du §4 de cette même disposition ;

En jugeant du contraire, la partie adverse a violé l'article 15bis, §4 de la loi du 15.12.1980 et n'a pas valablement motivé sa décision ;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat bij beslissing van 19 september 2013 haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gegrond werd verklaard. Deze beslissing heeft volgens de verzoekende partij een declaratief karakter, in die zin dat zij een retroactief effect heeft tot op de datum van het indienen van de aanvraag, namelijk op 27 september 2012. De verzoekende partij vervolgt dat artikel 13 van de vreemdelingenwet voorziet dat een toelating tot verblijf van bepaalde duur op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van onbepaalde duur wordt bij het verlopen van de termijn van vijf jaar na de aanvraag. Daaruit volgt volgens haar dat het verblijf van de verzoekende partij geen onderbreking heeft gekend, in tegenstelling tot wat blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

Artikel 15bis, §§1 en 2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1

Behalve indien redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzetten, moet de status van langdurig ingezetene worden verleend aan een vreemdeling die geen burger is van de Europese Unie, die voldoet aan de voorwaarden van § 3 en die een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk bewijst in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan zijn aanvraag voor het verkrijgen van de status van langdurig ingezetene.

Het eerste lid is niet van toepassing op de vreemdeling die :

1° gemachtigd is in het Rijk te verblijven om te studeren of om een beroepsopleiding te volgen;

2° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een tijdelijke bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

3° gemachtigd is in het Rijk te verblijven krachtens een andere vorm van bescherming dan de internationale bescherming of op deze grond een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd en een beslissing over de status afwacht;

4° een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen;

5° in het Rijk verblijft uitsluitend om redenen van tijdelijke aard;

6° een juridische status heeft die valt onder de bepalingen van het Verdrag van Wenen van 18 april 1961 inzake diplomatiek verkeer, het Verdrag van Wenen van 24 april 1963 inzake consulaire betrekkingen, het Verdrag van New York van 8 december 1969 inzake de speciale missies, of het Verdrag van Wenen van 14 maart 1975 inzake de vertegenwoordiging van staten in hun betrekkingen met internationale organisaties met een universeel karakter.

§ 2

Bij het berekenen van het in § 1, eerste lid, bedoelde verblijf van vijf jaar wordt geen rekening gehouden met de in § 1, tweede lid, 5° en 6°, bedoelde periode of perioden.

De in § 1, tweede lid, 1°, bedoelde periode of de perioden worden voor de helft in aanmerking genomen.

Wat de vreemdeling betreft aan wie internationale bescherming werd verleend, wordt de helft van de periode tussen de datum van indiening van de aanvraag tot internationale bescherming op grond waarvan deze internationale bescherming werd verleend en de datum van afgifte van de verblijfstitel in aanmerking genomen, of de hele periode indien die achttien maanden overschrijdt.

De in het derde lid bedoelde perioden en de perioden van verblijf als persoon die internationale bescherming geniet, worden niet in aanmerking genomen indien de internationale bescherming werd ingetrokken overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, of indien ze werd ingetrokken omdat de vreemdeling feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, valse verklaringen heeft afgelegd of valse of vervalste documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de toekenning van de internationale bescherming.

Wat de vreemdeling betreft die met toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf, kunnen de perioden van verblijf in de verschillende lidstaten van de Europese Unie voor de berekening van vereiste periode van vijf jaar gecumuleerd worden mits hij vijf jaar legaal en ononderbroken op het grondgebied van de Unie verblijft als houder van een Europese blauwe kaart waarvan twee jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de aanvraag in het Rijk."

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 september 2009 werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf op basis van haar studies. Zij werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 30 juni 2010. Deze A-kaart werd verlengd en de laatste verlenging was geldig tot 31 oktober 2012. Op 27 september 2012, een maand vóór het verlopen van de A-kaart, dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 14 december 2012, na het verstrijken van de A-kaart, ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 25 januari 2013 kreeg de verzoekende partij een tijdelijk verblijf op grond van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en werd zij op 9 oktober 2013 terug in het bezit gesteld van een A-kaart voor de duur van 1 jaar. Op 19 september 2013 werd dit verblijfsrecht verlengd tot 19 september 2014. Op 3 oktober 2014 werd dit verblijfsrecht nogmaals verlengd voor de duur van twee jaar, namelijk tot 19 september 2016.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij voorafgaand aan de indiening van de aanvraag geen vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf in België kan aantonen. Zij stelt dat het oorspronkelijke tijdelijke verblijf van betrokkene in het kader van haar studies in België met A kaart verstrekt op 31 oktober 2012 en dat er daarna een onderbreking in haar legaal verblijf is omdat zij pas op 4 januari 2013 in het bezit gesteld werd van een voorlopig attest van immatriculatie, dit nadat haar aanvraag om medische redenen ontvankelijk werd verklaard op 14 december 2012.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 13 oktober 2016 een aanvraag indiende om machtiging tot vestiging en tot het bekomen van de status van langdurig ingezetene op grond van de artikelen 15 en 15bis van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 15bis van de vreemdelingenwet diende de verzoekende partij een legaal en ononderbroken verblijf in het Rijk te bewijzen in de loop van vijf jaar die onmiddellijk voorafgaan aan deze aanvraag. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert in haar middel, heeft een beslissing tot gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen terugwerkende kracht tot het moment van de aanvraag. Het legaal verblijf ingevolgd door de aanvraag om medische regularisatie heeft hoogstens een aanvang genomen op 25 januari 2013. De verzoekende partij maakt het tegendeel op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Bovendien merkt de Raad op dat een beslissing tot ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet betekent dat de verzoekende partij op dat ogenblik over een daadwerkelijk verblijf beschikt. Een attest van immatriculatie is immers geen verblijfstitel en kan niet gelijkgesteld worden aan een legaal verblijf. Het is een titel die wordt afgegeven in afwachting van een definitieve beslissing over het verblijf.

Uit deze vaststellingen blijkt dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze besliste dat de verzoekende partij geen vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf in België kan aantonen zoals bepaald in artikel 15bis, §§ 1 en 2, van de vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat artikel 15bis, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de termijn van vijf jaar bepaald in § 1 van deze bepaling niet wordt onderbroken door afwezigheden van minder dan zes opeenvolgende maanden, en die in totaal niet langer dan tien maanden op een termijn van vijf jaar duren. De verzoekende partij stelt dat de onderbreking in casu slechts geduurd heeft van 31 oktober 2012 tot 4 januari 2013.

Artikel 15bis, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4

De termijn van vijf jaar vermeld in § 1 wordt niet onderbroken door afwezigheden die niet langer duren dan zes opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van tien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Ten aanzien van de vreemdeling die gemachtigd is tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 wordt de termijn van vijf jaar niet onderbroken door afwezigheden van het grondgebied van de Unie die niet langer duren dan twaalf opeenvolgende maanden en die in totaal een duur van achttien maanden over de gehele periode van vijf jaar niet overschrijden.

Deze perioden van afwezigheid worden bovendien meegerekend voor de berekening van de termijn.”

De Raad stelt vast dat de ‘afwezigheden’ in artikel 15bis, § 4 duidelijk betrekking hebben op een fysieke afwezigheid uit het Rijk, gedurende de periode van legaal verblijf in het Rijk. In casu heeft de verzoekende partij het Rijk niet verlaten en is de afwezigheid waarop zij doelt de periode waarin zij geen verblijf meer had. Zij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op voormelde bepaling.

Waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat artikel 15bis, §1, tweede lid, 5° en 6°, van de vreemdelingenwet niet op haar van toepassing zijn, merkt de Raad op dat de verwerende partij ook nergens in de bestreden beslissing in die zin heeft gemotiveerd. Deze argumentatie van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig en daarom niet ontvankelijk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de aanvraag tot vestiging niet betwist. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU